

Ramon Tremosa: 'Caminar sols unes quantes setmanes no ens ha de fer por'

Per: [Josep Casulleras Nualart](#)

Fotografia: Josep Losada.

La capacitat de pressió i d'influència de la diplomàcia espanyola a Brussel·les és limitada. I el procés sobiranista català, tot i que amb cautela i un cert recel, és vist amb més respecte que no pensem. Aquesta és la tesi del llibre 'Let Catalonia Vote' (Pòrtic) que acaba de presentar l'eurodiputat de Convergència, Ramon Tremosa. I ho diu així després d'uns quants anys de parlar en els passadissos de l'eurocambra amb comissaris, ambaixadors i eurodiputats de tots els països i de tots els colors. 'Si aquí es llegís el Financial Times i el The Economist com es llegeixen l'ABC i El Mundo no hauria fet falta que publicués aquest llibre', diu Tremosa. I en aquesta entrevista podreu saber per què.

—**Com hem d'entendre les declaracions de Merkel sobre la independència de Catalunya?**

—Faig meu el titular del New York Times: un suport molt vague a Rajoy.

—**Això què vol dir?**

—Vol dir que Obama va recomanar el vot pel no clarament en el referèndum escocès i en canvi Merkel no ha dit que no puguem votar ni que ens expulsaran de l'euro, de la lliure circulació i de la UE, que és allò que el govern espanyol vol que sigui dit. Si això és tot el que la diplomàcia espanyola, amb tots els seus milers de

funcionaris, ambaixadors i ministres, ha pogut arrencar de Merkel en una referència explícita a la internacionalització del procés, amb preguntes controlades a Merkel...

—Però vos mateix dieu que els polítics alemanys són dels que veuen amb més recel el procés sobiranista.

—Sí. Alemanya i França han tingut absolutismes fins fa quatre dies, però en països de segles de tradició democràtica, com els escandinaus, els anglosaxons, els nòrdics, ho veuen d'una altra manera. Si a Escòcia el sí hagués guanyat per un vot, l'endemà l'haurien reconegut tots els estats i la UE hi hauria obert negociacions perquè ningú no hauria qüestionat el resultat.

—El 27 de setembre a la UE comptaran vots...?

—Comptaran escons. Perquè si volen comptar vots que permetin un referèndum. Si el govern espanyol està tan convençut que no hi ha una majoria per la independència, per què no ha posat les urnes? Si és un parlament, s'hi comptaran escons. A Escòcia el 2011, quan surt el mandat democràtic de convocar un referèndum, hi ha una majoria molt justa dels escons del SNP, amb un 44% de vots. I els anglesos no van qüestionar-ho mai, i era una majoria absoluta molt curta. Menys de la meitat dels vots van donar un 52% dels diputats i van servir per a convocar un referèndum.

—En què es fixaran, doncs, el 27-S al vespre les institucions europees i els governs dels estats europeus?

—A les vuit del vespre tindràs uns formatgets que diran que Junts pel Sí van dels seixanta diputats als setanta i que la segona força no passa de vint, i que no hi ha govern alternatiu a Junts pel Sí. Aquest és el gran encert de la llista unitària. No hi haurà govern alternatiu a Junts pel Sí. Per això es prepara la reforma exprés del Tribunal Constitucional, perquè el PP ja anticipa que no hi haurà govern alternatiu, i que Junts pel Sí i la CUP fan majoria absoluta. Aquesta és la situació més probable, la que el govern espanyol haurà de gestionar l'endemà.

—Imaginem-nos que la suma de Junts pel Sí i la CUP arriba de manera molt justa a la majoria absoluta, a seixanta-vuit diputats.

—El referèndum del Quebec el va guanyar el no per un 0,6% dels vots i va ser vinculant. I ningú no qüestiona aquesta diferència. Colau és batllessa per un regidor i no la qüestionem.

—Sabem que l'estat espanyol, el govern, la premsa, qüestionaria un resultat com aquest...

—El govern espanyol ha liquidat un estatut amb el 80% de suport del parlament i un 9-N que tenia dos terços del parlament. Qualsevol resultat, ni que féssim cent diputats, no el reconeixrien. I Felipe González ja ho deia en l'article: 'Votin el que votin, allò que és impossible és impossible.' No n'espero cap reconeixement.

—I els altres governs europeus? No hi posarien entrebancs?

—Cada mes a Estrasburg tinc votacions que es guanyen per un vot. I els parlaments funcionen per votacions. I si hi ha seixanta-vuit diputats contra seixanta-set, n'hi ha un més. Potser si fem seixanta-vuit diputats i no setanta-cinc haurem d'anar més lents. Però no deixes de tenir una victòria electoral.

—Quan dieu que hauríem d'anar més lents que voleu dir?

—No ho sé. No sóc al Consell de Transició Nacional, no sé quines mesures ni en quin termini tenen previst

de fer-ho. Però òbviament si Junts pel Sí i la CUP fan noranta diputats és millor que no setanta. Ara, la legitimitat per a començar el procés hi serà igualment. Ja tindrem el mandat, que és allò que esperen a fora.

—Fins ara hem vist que la UE s’ha espolsat la qüestió catalana. A partir de quin moment s’hi implicarà?

—La UE espera el mandat democràtic del poble de Catalunya. El 2012 es va guanyar el dret de ser consultats, i això deia el Financial Times a la portada de l’endemà de les eleccions. Ningú no diu als catalans que no puguem votar, perquè hi ha un mandat democràtic per a això. I si aquest mandat democràtic nou es guanya entrarem en una nova dimensió perquè a l’estat espanyol li caurà l’argument que ha fet servir per a negar el procés fins ara.

—Però el procés català és incòmode per als estats europeus. I vós mateix dieu que no tenim aliats.

—Sí. I a més, Escòcia és un problema per al Regne Unit, Flandes per a Bèlgica, el Vènet per a Itàlia, hi ha el País Basc...

—No tenim aliats?

—Però hem tingut gestos. A Letònia, amb el primer ministre; amb el parlament danès, que va debatre sobre el cas català malgrat la pressió espanyola que va rebre; amb els Països Baixos, en el cas del ‘Victus’, la censura del qual va causar molt impacte. I veiem també la derrota espectacular de la ‘marca Espanya’ a Europa. Tenim molts indicis que una Catalunya que vulgui fer les coses millor, si té un mandat democràtic clar, serà difícil que el govern espanyol la pugui aturar.

—Sense tenir aliats, els passos cap a la independència no es podran fer?

—A les repúbliques bàltiques tenien unes oposicions molt més hostils, de Delors, de Thatcher, de Mitterrand, dient que no entrarien mai a la UE, amb els tancs soviètics a la porta... Van estar unes quantes setmanes als núvols. I van anar endavant. I quan el món va veure la determinació d’aquesta gent van començar a reconèixer-los: Islàndia va reconèixer Estònia; després van venir Noruega, Suècia... No ens ha de fer por de caminar sols unes quantes setmanes, si convé. Perquè el món pugui comprovar que estem decidits a fer-ho. Les passes seran més reconegudes com més clar sigui el mandat democràtic. Si ara no guanyem un mandat democràtic clar, perdrem una generació.

—I quedaríem fora de la UE?

—Europa té tres solucions. Què diu la UE al Regne Unit? Els diu que si voten de marxar de la UE que es quedin amb el màxim de normativa comunitària en aplicació al seu país. Si voteu marxar, marxeu, els diuen, des d’un punt de vista institucional. I no és creïble que Espanya pugui vetar Catalunya. Quan el 2012 Margallo amenaça de vetar una Escòcia independent, el setmanari The Economist, que és unionista, li diu que una Espanya hiperendeutada, cada vegada més dependent del diner del BCE, no podrà vetar ningú. La Volkswagen de Martorell té una estació ferroviària construïda amb amplada europea esperant el corredor mediterrani. El port de Barcelona l’ha pagat la UE. H ha massa diner europeu i de multinacionals europees perquè Espanya digui que ens expulsarà indefinidament i la resta d’Europa hi assisteixi indiferent. L’economia catalana ja depèn més de l’economia europea que de l’espanyola.

—La UE forçaria Espanya a negociar la secessió?

—Jo, a Trichet, li vaig dir que amb una carta i una trucada havia aconseguit en trenta minuts allò que els catalans no hem aconseguit en trenta anys, que és una reforma exprés de la constitució. La posició espanyola és més feble que no volen fer veure.

—És feble, però també és eficaç en certa manera, perquè van fer rectificar Viviane Reding, van cridar a consultes els letons i lituans...

—Un ambaixador o un ministre pot ser obligat a rectificar, però allò que ha dit ja ho ha dit. Aquest és el llenguatge d'Europa. La millor manera de no ficar-se en un problema és no parlar-ne. Espanya crida molt, galleja molt, però a l'hora de la veritat és zero. El procés català fa aflorar totes les limitacions i dèficits democràtics de l'Espanya dita democràtica. Europa ha vist la ruïna econòmica d'Espanya, i el cas català fa sortir també la molt baixa qualitat democràtica d'Espanya.

—En el llibre parlu de Margallo, Méndez de Vigo i Joaquín Almunia, polítics espanyols a Brussel·les que s'han pronunciat i han actuat sobre el procés català. Com ho han fet?

—García-Margallo és dels pocs ministres espanyols que parla llengües i ha viscut en altres països. En horari diürn, laboral, reconeix que hi ha un problema a Catalunya. Però el seu problema és que els seus avantpassats van ser alts funcionaris de l'estat. I ell no pot passar a la història del seu arbre genealògic com el que va desmembrar l'estat o el que va donar el concert econòmic als catalans. Per què Sáenz de Santamaría parla amb aquest to? Perquè el seu pare era general. I Méndez de Vigo, quan parla d'Espanya, ho fa com si parlés de la seva finca particular. Són nissagues d'alts funcionaris que tant és qui governi, que hi hagi democràcia, dictadura, república: ells estan per sobre. Són les famílies del gran poder. És molt difícil que facin una reforma federalitzant d'Espanya, perquè vol dir renunciar a AENA, a Renfe, a Puertos del Estado, a l'agència tributària...

—I Joaquín Almunia?

—Ha estat més lliure perquè no ve d'una nissaga de funcionaris. Hi ha un Almunia que va dir quin exemple ens ha donat el Regne Unit amb Escòcia...

—I va rectificar.

—Però ja ho havia dit! Almunia ha participat en actes del casal català, en la presentació del llibre d'Aleix Sarri... Ell no ve d'una nissaga de famílies que des del segle XVIII se saben posseïdores de l'estat en monopoli i exclusiva.